

РЕШЕНИЕ НА СЪДА

3 април 1968 година*

По дело 28-67

с предмет преюдициално запитване, отправено до Съда, съгласно член 177 от Договора за ЕИО от Bundesfinanzhof (Германия) по производството, висящо пред този съд между

Firma Molkerei-Zentrale Westfalen/Lippe GmbH, Trockenmilchwerk,

ищец,

срещу

Hauptzollamt (Главно управление митници) Paderborn,

ответник

относно тълкуването на членове 95 и 97 от Договора за ЕИО,

СЪДЪТ,

в състав: г-н R. Lecourt, председател, г-н. А. М. Donner и г-н W. Straub (докладчик), председатели на състав, г-н А. Trabucchi, г-н R. Monaco, г-н J. Mertens de Wilmars и г-н P. Pescatore, съдии,

генерален адвокат: г-н. J. Gand,

секретар: г-н А. Van Houtte,

постанови настоящото

Решение

С Определение от 18 юли 1967, внесено в Съда на 31 юли от Bundesfinanzhof (Федерален финансов съд), по смисъла на член 177 от Договора за създаване на ЕИО, се поставят редица въпроси от преюдициален характер, относно тълкуването на членове 95 и 97 от упоменатия Договор.

Действието на параграф първи на член 95 (Въпроси 1 и 5)

(1) С първата част от първия въпрос Съдът е запитан дали той “поддържа решението, с което се е произнесъл на 16 юни 1966 по дело 57/65 по силата, на

---

* Език на производството: немски.

което параграф първи от член 95 произвежда пряко действие и създава права за лицата, които националните съдилища трябва да закрилят.”.

Във втората част на същия въпрос съдът, който повдига въпроса желяе да разбере, дали член 95 предоставя право на лицата да изискват от националните съдилища въпреки все още неизменените правни норми, да бъдат поставени в същото положение, в което биха били, ако държавата-членка беше изпълнила задължението си, което този член й налага по отношение на законодателството, с други думи “дали” параграф три на член 95 нарушава законодателния суверенитет... както и в областта на вътрешното данъчно облагане”.

А - Bundesfinanzhof заявява най-напред, че не намира подкрепа във въпросната разпоредба за тълкуването, което й е предадено с решението на Съда.

Дали този аргумент е добре обоснован трябва да се разглежда имайки предвид както редакцията на член 95 така и на същността и характера на Договора за създаването на ЕИО. Целта на Договора за ЕИО е създаването на общ пазар, чието функциониране е от пряк интерес за заинтересованите от Общността страни означава, че този Договор е нещо повече от споразумение, което просто създава взаимни права и задължения договарящите страни. Общността създава нов правен ред, в полза, на които държавите са ограничили своите суверенни права, макар и в ограничени области, чиито субекти представляват не само държавите-членки, но и техните граждани. Независимо от законодателството на държавите-членки, правото на Общността налага не само задължения за отделните лица, но също има за цел да им предостави права, които се превръщат в част от тяхната правна сфера. Тези права възникват не само, когато са изрично предоставени от Договора, но също и на основание на задълженията, които Договорът налага, по ясно определен начин както върху отделните лица, така и върху държавите-членки и върху институциите на Общността.

В тази връзка е необходимо и достатъчно самият характер на разпоредбата на Договора да я прави напълно пригодена да произведе пряко действие в правоотношенията между държавите-членки и лицата, попадащи под тяхната юрисдикция. Първият параграф от член 95 съдържа забрана срещу дискриминацията, която представлява ясно и безусловно задължение. Това задължение не се квалифицира от никакво условие, или субект, при своето прилагане или действие за предприемането на каквато и да е мярка, както от институциите на Общността или от държавите-членки. По тази причина тази забрана е пълна, правно съвършена и способна да произведе пряко действие върху правоотношенията между държавите-членки и лицата, попадащи под тяхната юрисдикция. Фактът, че този член предвижда, че държавите-членки са обект на задължението за недискриминиране не означава, че лицата не могат пряко да се ползват от него.

В - Bundesfinanzhof посочва, че това тълкуване води до признаването на по-широки права на лицата, отколкото тези, които притежава Общността сама по себе си. Тя

би задължила националния съд да постави засегнатите лица в същото положение, както ако държавата-членка беше изпълнила задълженията ѝ, наложени ѝ от член 95, докато Общността би могла само да изиска прилагането на тези задължения.

Не е възможно да се обоснове твърдение – противно на тълкуването на член 95, тъй както то произтича от Решението по дело 57/65 – при сравняване на правилата, предоставени от тази разпоредби на лицата, от една страна, и правата, предоставени на институциите на Общността, от друга. Всеки път, когато правото на Общността предоставя права на лицата, тези права, без да се нарушават методите на защита, предоставени от Договора могат да се закрилят в производства пред компетентните национални съдилища. Тези действия са различни от упражняването на правата, предоставени на властите на Общността по силата на договора, по-специално от членове 95 и 97, заедно с членове 155 и 169. Фактически, производствата, възбудени от лицата, имат за цел да защитят отделни права по конкретно дело, докато намесата на властите на Общността има за своя цел общото и еднакво спазване на правото на Общността.

От това става ясно, че гаранциите предоставени на лицата по силата на Договора, за защита на техните личностни права и правомощията, предоставени на институциите на Общността по отношение на спазването от държавите на техните задължения имат различен предмет, цели и действие и сравнение между тях не може да се прави.

С – По отношение на тълкуването, породено от Решение по дело 57/65 Bundesfinanzhof възразява, че то е довело до голям брой жалби пред националните финансови съдилища.

Този довод сам по себе си няма характера, с който да може да предизвика преразглеждането на правилността на това тълкуване.

В допълнение голяма част от посочените оплаквания изглежда се основават на погрешна гледна точка, както ще се покаже в обсъжданията по въпрос 2, че действието, което е признато че член 95 има автоматично се разпростира върху член 97.

Д - Bundesfinanzhof в допълнение твърди, че по силата на немското право данъчните съдилища нямат право в тази сфера да постановяват решения, чието действие да надхвърля отделното дело и че “не е подходяща задачата германските данъчни съдилища посредством хиляди отделни решения да заместват неприети разпоредби от данъчното законодателство”; тъй като изчисляването на националните данъци, с които се облагат местните продукти се основава най-вече на фактическа основа, по-ниските съдебни инстанции бих могли в еднакви случаи да постановяват противоречащи си решения, без Bundesfinanzhof, който има ролята на последна инстанция да е в състояние да уеднакви тази практика. В многостепенната данъчна система е трудно да се направи „действително сравнение на наложения данък”, така че задълженията на държавите-членки, произтичащи от

членове 95 и 97 могат да бъдат изпълнени посредством действие от законодателната власт. Накрая, прилагането на член 95 от националните съдилища може да доведе до противоречащи си решения, постановени от тези съдилища, или от решение, прието от Съда по силата на член 169 и последващи от Договора.

Тези доводи като цяло, които се основават на правилата на националното право, не могат да имат примат над правните норми, закрепени в Договора. От основните принципи на Договора и целите, които той си поставя става ясно, че тези разпоредби, доколкото техният характер позволява това, проникват в националните правни системи без необходимостта от каквато и да е била национална мярка. Сложността на дадени ситуации в държавата не може да промени правния характер на пряко приложимата норма на Общността, особено поради това, че правилата на Общността трябва да се прилагат с еднаква сила във всички държави-членки. Особено, забраната, предвидена в член 95 би загубила действието си, което извлича от Договора, ако силата на тази разпоредба зависи от национална мярка за прилагането ѝ, която не е предвидена в Договора и без, която забраната сама по себе си не би имала действие.

Използването от националните съдилища на член 177 дава възможност на Съда да гарантира еднаквото тълкуване на Договора и неговото еднакво прилагане. Тълкуването, породено от Решението по дело 57/65 се прилага само към данъчните ставки, които националният законодател сам не счита за „средни ставки” и по отношение, на които така той допуска, че трудностите, споменати от съда, възбудил делото не съществуват. В допълнение, член 95 не ограничава правомощието на компетентните национални съдилища да прилагат, от различните процедури, предвидени в националното право, онези, които са подходящи за защитата на правата на лицата, предоставени им от правото на Общността. По-специално, когато вътрешното данъчно облагане не съответства на параграф първи от член 95 само над определен размер, националният съд е този, който решава, в съответствие с правилата на своето национално право, дали това закононарушение засяга цялостното облагане или само тази част от него, с която се надхвърля този размер.

Поради всички тези причини, не съществуват основания за постановяване на ново тълкуване на параграф първи от член 95 от Договора.

(2) С петия въпрос на *Bundesfinanzhof* се иска постановяването на решение от Съда за това какво трябва да се разбира под „международно облагане, наложено... непряко върху сходни национални продукти” по смисъла на параграф първи от член 95 от Договора.

В степента, в която е поставен този въпрос по отношение на възможното прилагане на член 97, той е безпредметен, поради отговора, който трябва да се даде на втория въпрос.

Въпреки това, в степента, в която той се отнася до прякото прилагане единствено на член 95, трябва да се отбележи, че термините „пряко или непряко „, като се отчита общия характер на посочената разпоредба, трябва да се тълкуват широко.

Член 95, параграф 1 се отнася до цялостното облагане, което действително и конкретно се налага върху националния продукт на всички негови по-ранни фази на производство и разпространение или, които отговарят на фазата, на която продуктът е внесен от други държави-членки, като въпреки това се разбира, че ефекта от облагането намалява в степента, в която предишните фази на производство и разпространение стават все по-отдалечени и това бреме има тенденцията да се превърне в незначително. Като последица от това, когато държавите-членки изчисляват непрякото облагане наложено върху националните продукти те трябва да отчитат условията и ограниченията, възникващи от тези разсъждения.

Съблюдаването на тези условия и ограничения, в съответствие с казаното по-горе, по отношение на ефекта на параграф първи на член 95, е предмет на контрол от компетентните национални съдилища.

Действието на член 97 (Втори и четвърти въпрос)

Със своя втори въпрос Bundesfinanzhof иска от Съда да реши, дали „Дава правото на всички граждани да сезират националния съд, чрез жалба за отмяна на данъчен облагателен акт и по конкретно дело, с решаването дали средния размер на облагане, определен в закона съответства на принципите, предвидени в член 95”.

В допълнение, със своя четвърти въпрос, Bundesfinanzhof моли съда да реши дали „Гражданите продължават да се ползват от правото, съдържащо се в член 97, да обжалват пред националните съдилища средната данъчна ставка, дори ако Комисията е изпълнила задължението си да гарантира спазването на Договора или ако държавата-членка е изменила средната данъчна ставка в съответствие с изискванията на Комисията”.

Целта на член 97 е да овласти държавите-членки, които начисляват данък върху оборота, изчисляван въз основа на кумулативната многостепенна данъчна система да създават средни ставки, без това да им позволява да нарушават принципите на членове 95 и 96.

Въпреки, че целите на член 95 и 97 така изглеждат свързани и ръководени от едни и същи цели, член 97, който предвижда различно правило по отношение на сложността на кумулативната многостепенна данъчна система, въпреки това трябва да се отграничи от член 95, както поради характеристиките, отличаващи тази система така и поради специалните методи, предвидени за прилагането на член 97.

Тъй като тази разпоредба предоставя на държавите-членки възможността сами да решат дали да се възползват или да не се възползват от позоваването на средните

ставки, тя означава, в случая, когато някои държави са използвали това си правомощие правилно, поставянето между правилото на правото на Общността и неговото прилагане на правни актове, включващи свободна преценка; това означава, че при настоящето състояние на правото на Общността, тази свободна преценка, изключва техния избор и неговите последици от всяка възможност за пряко прилагане на съответните разпоредби на член 97.

От друга страна, както фиксирането на групи продукти, така и установяването на средни ставки остават, при липсата на каквато и да е разпоредба на Общността за начините на изчисляването им, в пределите на свободната преценка държавите-членки, упражнена под наблюдението на Комисията и преклудират прякото приложение на член 97.

При тези обстоятелства член 97 не може да предостави на лицата, отделните права, към които се отнася настоящия въпрос на Bundesfinanzhof. Това заключение се потвърждава от параграф втори на член 97, който изисква от Комисията да предложи „Подходящите директиви или решения” на дадена държава, приела средни ставки, които не отговарят на принципите на член 95.

За това от общата схема на член 97 става очевидно, че когато държава-членка прилага много степенна данъчна система са избрали да прибегнат до процедурата за създаване на средни ставки, разпоредбата не създава индивидуални права, които националните съдилища да трябва да закрилят..

Концепцията на средните ставки (Трети въпрос)

В своя трети въпрос Bundesfinanzhof моли съда да постанови решение по отношение на това „Какво трябва да се разбира под средни ставки по смисъла на член 97 от Договора за ЕИО” и дали, „като се вземе предвид отговора на този въпрос... оспорваната ставка на изравняването на данъка върху оборота от 4 процента, приложима към цялостното мляко на прах представлява средна ставка,„.

По силата на член 97, параграф 1 държавите-членки следва да приемат средните ставки, като Комисията отделно притежава правото да се намеси, в съответствие с разпоредбите на параграф втори на член 97, и в определени обстоятелства на член 169, срещу неуспешното спазване на принципите, предвидени в член 95, без да се нарушават правата, предоставени от член 170 на други държави-членки.

При тези обстоятелства националните съдилища не трябва да преценяват, дали са приети средни ставки в съответствие с член 95, въпреки това от това не следва, че тези съдилища не могат във всеки случай да решат дали са изправени пред средна ставка, попадаща в обхвата на член 97 или с облагане, произтичащо от член 95.

Приложението на член 97 е поставено в зависимост от настъпването на две условия; Първо държавата-членка използва облагане с кумулативна многостепенна

данъчна система и второ, че фактически е упражнила предоставеното ѝ с тази разпоредба правомощие и е приела средни ставки.

В следствие, в държавите, които са упражнили правомощието си, предоставено им от член 97, ставките се считат за средни ставки, ако са приети като такива от въпросната държава, без да се засяга действието на параграф втори на този член.

Втората част от третия въпрос се отнася не към тълкуването, а към възможното приложение на Договора към отделен случай и за това попада извън компетентността на съда в рамките на производството по смисъла на член 177.

По съдебните разноски

Разходите, направени от правителството на Федерална Република Германия и от Комисията на Европейските общности, които са представили своите становище пред Съда, не подлежат на възстановяване. С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството, последната следва да се произнесе по съдебните разноски.

По изложените съображения,

след като изслуша пледоариите;

след като изслуша доклада на съдията докладчик;

след като изслуша устните становища на правителството на Федерална република Германия, Комисията на Европейските общности и ищеца по главното производство;

след като изслуша становището на генералния адвокат;

като взе предвид Договора за създаване на ЕИО, по специално членове 95, 97, 155, 169, 170 и 177;

като взе предвид Протокола относно статута на Съда на Европейската икономическа общност;

като взе предвид Процедурния правилник на Съда на Европейските общности;

като взе Решение на Съда по дело 57/65 от 16 юни 1966 г.,

Съдът,

като се произнася по въпросите, отправени от Bundesfinanzhof, с Определение от 18 юли 1967 г., реши:

1. Параграф първи от член 95 произвежда пряко действие и създава права за лицата, които националните съдилища трябва да закрилят;

2. С израза „Вътрешно облагане, наложено пряко или непряко върху сходни национални продукти” параграф първи на член 95 се отнася да цялостното облагане, което действително и конкретно се налага върху национален продукт на всички по-ранни фази от неговото производство и разпространение или което кореспондира на фазата, на която продуктът е внесен от други държави-членки;

3. Параграф първи от член 97, който се прилага, когато държавите-членки прилагат данък върху оборота, в съответствие с кумулативната многостепенна данъчна система действително са упражнили правото, съдържащо се в него и са приели средни ставки, не създава права за лицата, които националните съдилища да следва да закрилят;

4. В държавите, които са упражнили правомощието, предоставено им с член 97, ставките се считат за „Средни ставки „, ако са приети като такива от въпросната държава, без да се нарушава действието на параграф втори от този член;

и реши :

Препращащата юрисдикция следва да се произнесе по съдебните разноските по настоящето дело.

Подписи

Произнесено в открито съдебно заседание в Люксембург на 3 април 1968 година

Подписи